

חיה בסרט(1)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הו כינרת שלי... ההיית או?????

פורסם ב28 באפריל 2008, 11:18 בכללי

אני גרה קרוב לכנרת. כה קרוב עד שהיא נשקפת אלי ממרפסת ביתי.

לעולם אין היא נראית כפי שנראתה כבר יום קודם. או כפי שתראה יום לאחריו. לא סתם כתבו עליה "אלף פנים לך כנרת". לפעמים היא בצבע טורקיז, לעיתים תכלת, לעיתים אפילו סגולה. העובדה שהכנרת ממלאה את כל הנוף מחלוני, גורמת לי לעיתים למחשבה מעט מגלומנית - שהכנרת שלי. בליבי אני מכנה אותה בשמות חיבה. בחורף אנחנו לפעמים מטיילים על שפת הכנרת כשאין שם נפש חיה. ובקיץ אנו פוקדים אותה בעיקר באמצע השבוע - ימים בהם מעטים האנשים המבקרים. כך שיש איזה בסיס לתחושה שהכנרת שלי היא.

מכיוון שאני גרה בצד המזרחי של הכנרת. הערך המוסף הוא שקיבלתי במתנה את השקיעות. השקיעות בכנרת הן ציוריות להפליא. כתומות, אדומות, צהובות. לעיתים הן בתוך ענן ואז הן נראות כמו ציור סוראליסטי. כבר שנים שאני ככה. ואי אפשר להפסיק להתלהב.

וכל ההקדמה הארוכה הזו למה???

רוב השנה, אכן הכינרת היא שלי. (אומנם לא מעוגן בשום חוזה אך ככה אני מרגישה). אך מגיעים להם שלושת הרגלים+יום העצמאות+חודש אוגוסט. מגיעים "חוטפי הכנרת". מראם אחיד: לרוב הם ערומים או ערומים למחצה, שיערם סתור. הם מגיעים מחוברים למנגל, המון אוכל, ובקבוקי שתיה. יש להם מטרה!!!! ומטרת על!!!

מטרת העל: "לנסוע לצפון - לכנרת יהיה כיף!!!!" המטרה המשנית אחרי הכיף היא "בא נראה כמה נצליח ללכלך אחרינו" או "איזה קטע בדרך חזרה האוטו היה מזה קל...".

"חוטפי הכנרת" לא מסוגלים להבין את הקשר בין מעשה לתוצאות. כלומר: "מה, מה הקשר בין זה שאני זורק שאריות על האדמה. לזה שאני אחזור לפה שוב ואמצע לכלוך??? הא????" או "מה הקשר בין זה שאני מכבה את הסיגריה בכנרת לבין הזהום שלה? מממה???"

פעם עשינו טעות. טעות חמורה. וירדנו לכנרת שלנו בשבת בבוקר. (לא היינו מודעים עדיין לעובדה שבשבת

באוגוסט הכנרת מופקעת מאיתנו). משפחה שלמה שכבה לה על מזרון ים אימתני. משל היו משפחת היפופוטמים בביצה. ואכלה אבטיח עסיסי. שאת קליפותיו השליכו בחדווה רחוק לתוך מעמקי הכנרת. תוך כדי מצהלות שמחה לא ברורות.

נכון, שאין סביב הכנרת חופים רבים שאינם בתשלום. אך ישנו חוף קסום שאליו צריך להגיע דרך שבילי עפר. אך המאמץ משתלם.. כי בסופם של שבילי העפר נמצאות לגונות מקסימות. הטובלות בצמחי מים. אלה מה??? חוטפי הכנרת גילו גם את החוף הזה. ואם למשל תרצו להגיע אליו... בדרך העפר יקדמו את פניכם שקיות ניילון המחבקות את שיחי הפטל, ניירות טואלט, ואלפי בקבוקי שתיה קלה. גם אל המים לא נעים (בלשון המעטה) להכנס. כי כל הזבל המפוזר על החוף נסחף עם רוחות אחר הצהרים לאגם. וכל המקום הקסום הופך לביצה טובענית ומסריחה.

ביום הראשון שאחרי חג. הכנרת נראית כמו שקית ניילון אחת ענקית. פועלי נקיון מנקים אותה. "עד העונג הבא". שקים ענקיים של טינופת מרוכזים בנקודות איסוף. שקים של גועל נפש.

אנשים מתלוננים רבות על כך שהם צריכים לשלם עבור כניסה לחופים ששייכים לכולם. ובזה לכאורה הם צודקים. אבל אני באופן אישי מעדיפה לשלם ולדעת שבחוף שכזה לא אמצע טינופת בלתי אפשרית. אתם אומרים מה הקשר???

אז אתן דוגמא נוספת. ישנו מסלול הליכה קסום בתוך מים הנקרא "מג'רסה". הולכים בתוך שפך של נחל. לפעמים גם שוחים. המסלול מלא בצמחיה מרהיבה. וקולות ציוץ צפורים.

שנים שהמסלול היה פתוח לכולם. וכך הוא גם נראה. מטונף ומגעיל. בשנים האחרונות מפעילה אותו נדמה לי החברה להגנת הטבע. ואף גובה תשלום בכניסה. המקום מדהים, נקי, ונעים לטיול. האם המסקנה היא שאנחנו שומרים רק על מה שעולה לנו???

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)